

Plantenwortels die onder toezend oog van het publiek groeien tot kant-achtige weefsels en zo een organisch kunstwerk vormen, familieportretten die in beeld brengen wat gezinsleden bindt en kleurrijke boekillustraties. Museum Kranenburg opent zondag drie nieuwe exposities: 'Farming Textiles' van kunstenaar Diana Scherer, 'The Binding Factor' van fotograaf Cuny Janssen en 'Monsters en Krokovaars' van illustrator Alice Hoogstad. Te zien van 1 oktober tot en met 10 maart.

Virginia Groenendijk

Bergen ■ Felgroen, mals havergras lonkt in de benedenzaal van museum Kranenburg. Een levend kunstwerk dat de komende vijf maanden onder het oog van het publiek wordt ingezaaid, geoogst en geëxposeerd.

Met 'Farming Textiles' bevaagt de internationaal exposerende kunstenaar Diana Scherer de mogelijkheden en beperkingen van de mens om natuurlijke processen te controleren.

Hoe ze het precies doet houdt Scherer liever geheim, maar ze heeft een techniek, 'interwoven', ontwikkeld om plantenwortels te laten groeien tot kant-achtige weefsels. De patronen baseert ze op zowel microscopische opnames van celstructuren uit de botanische wetenschappen als op door de mens bedachte vormen, zoals bandensporen. Ze verweeft de wortels daarnaast met visnet, juten en gekleurde stoffen.

Naast het levende kunstwerk toont ze tientallen kunstwerken

De wortelnetwerken van kunstenaar Diana Scherer hangen als verfijnde tapijten aan de wand.

FOTO'S ERNA FAUST

die ze de afgelopen anderhalf jaar in haar werkplaats maakte, een kas van 150 vierkante meter. „Het groeien van de grassen, die wortels zijn het best bestand tegen dicht in en op elkaar groeien, gaat snel. Maar er zit veel tijd in het ontwerpen van de patronen. En dan heb je nog het weer, of volgens die alle zaadjes opeten.”

Ecologische actualiteit

De mens zet de natuur naar zijn hand. En die volgt vaak gewillig, besefte Scherer toen ze jaren geleden de wortels van een kamerplant zich volledig naar de beperking van de pot zag vormen. Tegelijkertijd kiest een plant de eigen weg, zoekend naar de beste groeiomstandigheden. Het staat volgens Scherer symbool voor de (on)controleerbaarheid en intelligentie van de natuur en daarmee voor de ecologische actualiteit waarin we ons bevinden.

Ze wijst op een dikke, ogenschijnlijk vervulde plek in een van de veertig werken, waarvan de meeste als verfijnde tapijten aan de wanden hangen. „Dit soort versto-

Wortels als kant-achtige weefsels.

ringen, die zoek ik op. Wat is verstoring, wat is samenwerking?” De in Duitsland geboren Scherer studeerde aan de Rietveld Academie. Haar werk was eerder onder meer te zien tijdens de Biennale of Sydney (2022), bij de Frankfurter Kunstverein (2021) en in Haus der Kunst München (2023).

Wat bindt het gezin?

Virginia Groenendijk

Bergen ■ Familierelaties zijn ontzettend sterk, maar wat bindt gezinsleden nu precies, wil fotograaf Cuny Janssen weten. Met 37 foto's, bewust zonder tekst, toont ze de variëteit waarin een uiteindelijk universeel gevoel zich manifesteert.

„Als ik door mijn archief struik, zie ik dat familiestructuren me eigenlijk altijd gefascineerd hebben”, zegt Janssen. Ze legt de laatste hand aan haar expositie 'The Binding Factor', portretten van kinderen met hun volwassenerelaties.

„Ik hou van contrasten. Bijvoorbeeld in leeftijd. Een grootmoeder met een kleindochter vind ik interessanter dan een moeder met haar dochter. Je ziet gelijkis, maar er zit meer tijd tussen. Of een meisje van kleur en een witte oma. Met de jaren gaan mensen die veel tijd met

elkaar doorbrengen op elkaar lijken. Op een manier die verder gaat dan uiterlijk, maar niet precies uit te leggen is.”

Compleet

Verwacht bij 'The Binding Factor' geen complete familieportretten. Op meerdere werken is een gezinslid ogenschijnlijk achtereenvolgens half weggesneden.

„Ik ben niet geïnteresseerd in het complete plaatje. En voor veel mensen geldt ook dat een familielid nog wel aanwezig is, als een stemmetje in je hoofd, maar niet volledig in beeld.”

Ingang

Behalve namen, jaartal en plaats wordt bewust geen verdere informatie verstrekt. „Dan reduceer je het beeld tot wat je schrijft of weglaat”, meent Janssen. „En sommige dingen kun je niet in tekst uitdrukken. Beeld heeft zijn eigen ingang.”

Janssen, die sinds 2000 de wereld over reist om kinderen en het landschap dat hun omringt te fotograferen, herkent zich in de Amerikaanse cultureel antropologe Margaret Mead, die spreekt over familie als 'het oudste en stevigste instituut waarin een mens kan overleven en groeien tot een volwaardig mens.’

Het project houdt haar al jaren

bezig, en gaat ook na de expositie door. „Het op een na oudste portret in de geëxposeerde reeks maakte ze van haar eigen dochter met haar schoonmoeder in 2015. De andere portretten maakte ze veelal van mensen uit haar eigen kring, in hun privé-omgeving. „Een foto is per definitie al een invasie door een vreemde die een

samengesteld beeld maakt. Ik wil dat mensen zich volledig op hun gemak voelen.” Ze heeft een arbeidsintensieve camera waarvoor mensen lang stil moeten zitten. „Ik maak geen hele reeks. Eén of twee foto's, want het beeld is er al. Ik heb het al gezien. Het is alleen nog een kwestie van het licht en dergelijke goed krijgen.”

„ Dit soort verstoringen, die zoek ik op. Wat is verstoring, wat is samenwerking?

Diana Scherer
Kunstenaar

„ Voor veel mensen geldt ook dat een familielid nog wel aanwezig is, als een stemmetje in je hoofd, maar niet volledig in beeld

Cuny Janssen
Fotograaf